

ΦΟΡΕΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥ ΕΙΝΑΙ ΟΙ: ΤΑΣΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΡΙΜΗΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΨΑΡΡΑ, ΑΝΤΑ ΨΑΡΡΑ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΨΑΡΡΑΣ. [IOS e-mail](mailto:IOS@iol.gr)

Μεταρρύθμιση ιδιωτικής χρήσης

"Νόμος - πλαίσιο με ήπιες αλλαγές"
(«Το Βήμα», 21/2/2007)

Τελικά η κυβέρνηση κατέθεσε το νομοσχέδιο για τα ΑΕΙ, αξιοποιώντας - όπως είχε προειδοποιήσει η υπουργός Παιδείας- το «συγκριτικό πλεονέκτημα» της καλύτερης γι' αυτήν χρονικής συγκυρίας: πάνω που η ΠΟΣΔΕΠ ετοιμαζόταν να «κλείσει» τις απεργιακές κινητοποιήσεις κατά της αναθεώρησης του άρθρου 16 και πριν διαλυθούν οι εντυπώσεις από τη διαγραφή Κουλούρη που επιβεβαίωσε με τον πιο αυταρχικό τρόπο ότι η αξιωματική αντιπολίτευση βρίσκεται στο πλευρό της Γιαννάκου και του Καραμανλή όσον αφορά την «επιβολή της τάξης» στα ΑΕΙ. Και βέβαια, προτού αρχίσει να ξεφτίζει επικοινωνιακά η υπόθεση των «εκσυγχρονιστών» πανεπιστημιακών που συστρατεύθηκαν με την υπουργό Παιδείας για τη ριζική «ανατροπή των υφιστάμενων συσχετισμών» στα πανεπιστήμια, σε βάρος των δημοκρατικών κατακτήσεων της Μεταπολίτευσης. Δύσκολα θα βρισκόταν καλύτερη στιγμή για την κυβέρνηση -ιδίως αν η συνέχιση της «αναταραχής» οδηγήσει σε πρώρες εκλογές, όπου το ΠΑΣΟΚ θα εισπράξει πανηγυρικά τα επίχειρα της στάσης του στο εκπαιδευτικό.

Η πολιτική αυτή συγκυρία πιθανότατα θα συγκαλύψει στο εξής την ουσία του ζητήματος, καθώς η κυβερνητική προπαγάνδα προτιμά να δώσει έμφαση στο «νόμο και την τάξη» παρά στο περιεχόμενο του νομοσχεδίου. Έτσι ώστε όχι μόνο ν' αποτρέψει διαρροή των συντηρητικότερων οπαδών της προς το ΛΑΟΣ, αλλά και ν' αποφύγει κάποια ενοχλητικά ερωτήματα.

Πόσο «φιλελεύθερη» είναι π.χ. η διοικητική αποβολή των λεγόμενων «αιώνιων» φοιτητών -πολιτών δηλαδή που στην πλειονότητά τους έχουν απομακρυνθεί εδώ και χρόνια απ' το πανεπιστήμιο; Γιατί αυτοί οι άνθρωποι να στερηθούν τη δυνατότητα να συνεχίσουν τις σπουδές τους, αν και όποτε το αποφασίσουν; Η επίκληση της «διεθνούς» πρακτικής είναι εδώ άκρως παραπλανητική αφού, όπως επισημαίνει κι ο καθηγητής Παναγιώτης Νούτσος, σε άλλες χώρες η αφαίρεση της φοιτητικής ιδιότητας δεν αποκλείει την εγγραφή του φοιτητή «σε διαφορετικό τμήμα του ίδιου ή άλλου πανεπιστημίου» -ενώ εδώ απλώς θα τον στέλνει πεσκέσι στους «μη κερδοσκόπους» ιδιώτες («Το Βήμα» 9.7.06).

Προβληματικότερος είναι ο πολλαπλασιασμός των ευκαιριών διαφθοράς που προσφέρουν οι «μεταρρυθμίσεις» της κ. Γιαννάκου. Μπορεί η ΠΟΣΔΕΠ -ως συνδικαλιστικό όργανο όλων των διδασκόντων- να κωλύεται να θίξει το ζήτημα, δεν χρειάζεται όμως και πολλή φαντασία για να συνειδητοποιήσει κανείς τα περιθώρια εκβιασμών και συναλλαγών που δημιουργούνται, όταν ακόμη και η οριακή αποτυχία του φοιτητή σε ένα μάθημα συνεπάγεται αυτόματα την αποβολή του απ' το πανεπιστήμιο και την ακύρωση όλων των προσπαθειών (και των εξόδων) του, από την εποχή της προετοιμασίας του για τις εισαγωγικές εξετάσεις. Και μη μιλήσει κανείς για «επιτροπές δεοντολογίας» κ.λπ.: η τραγική περίπτωση του καθηγητή Αλεξανδρόπουλου στην Κρήτη κι η συνεχιζόμενη «δίκη του Παντείου» αποκαλύπτουν μέχρι πού μπορεί να φτάσει η «συναδελφική αλληλεγγύη»...

Μόνο τη «διαφάνεια» και τη «δημοκρατία» δεν εγγυάται τέλος το άρθρο 22 του νομοσχεδίου, που μετατρέπει τους φοιτητικούς συλλόγους σε ΝΠΙΔ κι απαγορεύει ρητά κάθε αντικατάσταση των εκπροσώπων των φοιτητών (του «νομίμου συλλόγου») στα πανεπιστημιακά όργανα. Ανοίγει έτσι το παράθυρο για δικαστικές επεμβάσεις στο εσωτερικό του φοιτητικού κινήματος (α λα ΓΣΕΕ) αλλά και για τη συγκρότηση μιας κάστας επαγγελματιών συνδικαλιστών, που δεν θα μπορούν να ανακληθούν ακόμη κι όταν οι (προσωπικές) επιλογές τους έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση των φοιτητών.

Ψιλά γράμματα, βέβαια, όλα αυτά για τους νεοφιλελεύθερους «μεταρρυθμιστές». Είναι άλλωστε προφανές ότι μια πολιτικοστρατιωτική νίκη της κυβέρνησης στο μέτωπο των ΑΕΙ θεωρείται απαραίτητη προϋπόθεση για την προώθηση αντιλαϊκών αναδιρθρώσεων σε άλλους κρίσιμους τομείς -με πρώτη και καλύτερη την παράδοση της κοινωνικής ασφάλισης στο ιδιωτικό κεφάλαιο, όπως ο ίδιος ο πρωθυπουργός υποσχέθηκε την προηγούμενη Πέμπτη σε εκδήλωση της Ένωσης Ασφαλιστικών Εταιριών. Η διάσταση αυτή της πανεπιστημιακής αναμέτρησης, ως καθοριστικής στιγμής του ευρύτερου κοινωνικού πολέμου, δεν διαφεύγει ούτε από τους υπέρμαχους των αλλαγών: «Με τέτοια κυβέρνηση θα δοθούν οι επόμενες μάχες για να λυθούν προβλήματα όπως το ασφαλιστικό;» αναρωτιόταν χαρακτηριστικά ο Νίκος Νικολάου στην «Καθημερινή», λίγο μετά τη βραχύβια αναδίπλωση του περασμένου καλοκαιριού (24.6.06). Κι απ' ό,τι φαίνεται, μάλλον εισακούστηκε...